

РЕШЕНИЕ

№ 5

гр. Перник, 16.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КАЛИН К. БАТАЛСКИ

Членове: АНТОНИЯ АТ. АТАНАСОВА-
АЛЕКСОВА
МАРИЯ В. МИЛУШЕВА

при участието на секретаря ИВА Н. ЦВЕТКОВА
в присъствието на прокурора Дилян Ст. Деянов
като разгледа докладваното от КАЛИН К. БАТАЛСКИ Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20221700600296 по описа за 2022 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е въззивно и е по реда на гл. XXI от НПК.

С присъда № 260007/27.04.2022 год., постановена по НОХД № 628/2020 год. Пернишкият районен съд е признал подсъдимия И. М. И., роден на *** в ***, с постоянен и настоящ адрес: ***; българин, български гражданин, *** образование, женен, ***, неосъждан /реабилитиран по право/, с ЕГН: *****, за виновен в това, че:

1. На 18.09.2019 г. в ***, пред бл.***, противозаконно е пречил на орган на властта – полицейските служители М. Б. Г. – *** в група „Противодействие на престъпленията против личността“ на сектор „Криминална полиция“ към *** Районно управление – гр.Перник, П.М.П. – *** в група „Противодействие на престъпленията против личността“ на сектор „Криминална полиция“ към *** Районно управление – гр.Перник и М.С.С. - *** в група „Противодействие на престъпленията против личността“ на сектор „Криминална полиция“ към *** Районно управление – гр.Перник

да изпълнят задълженията си, свързани с контрол върху трафика на наркотични вещества – не се подчинил на даденото му устно разпореждане „Стой, криминална полиция!“, нанесъл удар с крак в областта на гръдния кош на полицейския служител М.Г. и се опитал да избяга, за да осуети извършването на проверка за наличие на забранени от закона вещества и задържането му от полицейските служители на *** Районно управление – гр.Перник – престъпление по чл.270, ал.2, вр. ал.1 от НК. Съдът е определил на основание чл.270, ал.2, вр. ал.1, вр. чл.54, вр.чл.55, ал.1 т.2, б.„б“ от НК, вр. чл.42а, ал.2, т.1 и т.2 от НК наказание „пробация“ със следните пробационни мерки: „задължителна регистрация по настоящ адрес при явяване и подписване пред пробационен служител два пъти седмично“ за срок от 1 /една/ година и „задължителни пробационни срещи с пробационен служител“ за срок от 1 /една/.

2. На 18.09.2019 г. в *** пред блок № ***, чрез нанасяне на удари с крак в областта на гръдния кош причинил на полицейски орган – М. Б. Г. - *** в група „Противодействие на престъпленията против личността“ на сектор „Криминална полиция“ към ***Районно управление – гр.Перник при изпълнение на службата му лека телесна повреда, изразяваща се в контузия в областта на гръдния кош – две охлузни линейни наранявания и подкожно кръвонасядане в областта на гръдния кош отпред вдясно, довела до страдание, без разстройство на здравето - престъпление по чл. 131, ал.2, пр.4, т.4, вр. чл.130 ал.2 от НК. Съдът е наложил на подсъдимия на основание чл. 131, ал.2, пр.4, т.4, вр. чл.130 ал.2, вр. чл.54 от НК наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 /една/ година, като на основание чл.66 ал.1 от НК като е отложил изтърпяването му за срок от 3 /три/ години, считано от влизане на присъдата в сила.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК, Районен съд – Перник е определил и наложил едно общо най - тежко наказание измежду така определените за двете деяния, а именно „лишаване от свобода“ за срок от 1 /една/ година, като на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложил изтърпяването му за срок от 3 /три/ години, считано от датата на влизане в сила на присъдата.

Районният съд е осъдил подсъдимия И. М. И. да заплати на гражданския ищец М. Б. Г. сумата от 1 100 /хиляда и сто/ лева, представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди в резултат на престъплението по чл. 131, ал. 2, пр. 4, т. 4, вр. чл. 130, ал. 2 от НК, ведно със законната лихва, считано от деня на увреждането до окончателното изплащане, като за разликата до пълния предявен размер от 3 000 /три хиляди/ лева е отхвърлил иска като неоснователен и недоказан.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК в тежест на подсъдимия са възложени разноските в производството, както и дължимата държавна такса, изчислена с оглед уважения размер на предявения граждански иск.

В законоустановения срок е подадена въззивна жалба от подсъдимия И. М. И.

чрез защитника му адвокат Д.. В жалбата се сочи, че постановената присъда е неправилна и се иска същата да бъде отменена, като бъде постановена нова присъда, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен и оправдан по всички обвинения. В подадената молба, имаща характер на допълнение към въззивната жалба, жалбоподателят посочва, че направените от първата инстанция изводи са неправилни и не кореспондират със събраните по делото доказателства. Подсъдимият твърди, че от установената по делото фактическа обстановка не може да се направи категоричен извод за осъществяване на състава на вменените престъпления от него. Излагат се доводи по същество, като се прави анализ на събраните доказателства и тяхната преценка в първоинстанционното производство. Сочи се, че подробните възражения и доводи на защитата, релевирани пред първоинстанционният съд, са изцяло пренебрегнати, както и че съдът неправилно е кредитирал в по-висока степен свидетелските показания само на една част от свидетелите.

В законоустановения срок не е постъпило възражение от представител на Районна прокуратура – Перник срещу така депозираната жалба.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция представителят на ОП-Перник пледира за потвърждаване на постановената присъда като правилна и законосъобразна. Възразява срещу изложеното във въззивната жалба, като счита същата за неоснователна.

Частният обвинител М. Г., чрез повереника си адвокат Б., излага становище в подкрепа на първоинстанционната присъда, както в наказателната, така и в гражданската ѝ част, като моли същата да бъде потвърдена. Претендира заплащане на сторените разноски във въззивното производство.

Защитникът на подсъдимия – адвокат Д., поддържа въззивната жалба и допълнителната молба към нея. Пледира за отмяна на присъдата и отхвърляне на гражданския иск в пълен размер. Възразява, че съдът не е подложил на задълбочен анализ доказателствата по делото, поради което е постановил немотивиран акт. В допълнение твърди, че подсъдимият е действал при неизбежна отбрана, защитавайки се от нападението, без да е съзнавал, че пострадалото лице е полицаи.

Подсъдимият И. И. поддържа изложеното от защитника му, като добавя, че не е знаел, че свидетелите, които са се приближили към него във въпросната вечер, са полицаи, твърди, че е помислил, че е бил нападнат, което е продиктувало и реакцията му. В заключение заявява, че никога не би си позволил да нападне полицейски служители, а и няма обективна причина, която да го подтикне към това действие. В последната си дума моли да бъде оправдан.

Пернишкият окръжен съд, след преценка на доказателствата по делото намира, че въззивната жалба е подадена в срока по чл.319, ал.1 от НПК и от надлежно легитимирано лице, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на

разглеждане по същество.

След като обсъди доводите във въззивната жалба, както и тезите, изложени от страните в съдебно заседание и в съответствие с чл.314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, съдът констатира, че не са налице основания за нейното изменение или отменяне поради следните съображения:

Настоящият състав на въззивния съд възприема като цяло фактическата обстановка, приета за установена от районния съд с малки допълнения:

Свидетелите М. Г. и П.П. заемали длъжността *** в група „Противодействие на престъпленията против личността“ на сектор „Криминална полиция“ към *** Районно управление - гр.Перник, а свидетелят М.С. - *** в група „Противодействие на престъпленията против собствеността“ на същия сектор. Съгласно изготвен и утвърден от началника на *** РУП - гр.Перник план рег. № *** на 18.09.2019 г. тримата били определени да участват в специализирана полицейска операция, организирана по повод противодействието на разпространението на наркотични вещества на територията на ***РУП - гр. Перник. Съобразно утвърдения план, операцията трябвало да се проведе на 18.09.2019 г. за времето от 09:30 ч. до отпадане на необходимостта от нея, като в хода на операцията трябвало да се извърши наблюдение на места, за които имало данни, че се събират лица, употребяващи наркотични вещества, както и да бъде извършена проверка на лица, за които имало оперативна информация, че разпространяват наркотични вещества на територията на ***, обслужвана от ***РУП - гр. Перник. При установяване на обективна възможност и наличие на данни, обосноваващи подозрението за съпричастност към извършване на престъпление по чл.354а от НК, съгласно плана, следвало да се пристъпи и към задържане на лицата. За отговорник на операцията бил определен свидетелят С. В. - *** на сектор „Криминална полиция“ към ***Районно управление. Съгласно постъпила оперативна информация, подсъдимият И. И. бил лице, което се занимава с държане на наркотични вещества и разпространението им пред жилищния блок, в който живее в ****, а именно блок № *** на ул. „****“. От същата информация бил установен механизмът на извършване на разпоредителните действия от страна на подсъдимия И., а именно - същият в телефонен разговор уговарял продажбата на наркотичните вещества, като непосредствено преди осъществяването ѝ слизал пред жилищния блок, в който живее на посочения адрес, и поставял наркотичните вещества на различни места пред и около блока. Последните действия извършвал с цел да прикрие дейността си от полицейските органи, а в случай, че бъде забелязан - да няма в себе си забранени от закона вещества. В дадената информация се твърдяло, че за всяка отделна продажба купувачът бил предварително информиран по телефона от самия И. И. къде следва да намери предмета на продажбата.

В изпълнение на посочения план във вечерните часове на 18.09.2019 г.

полицейските служители - свидетелите М. Г., П. П. и М. С. извършвали оперативно наблюдение пред жилищния блок, в който живеел подсъдимия И., находящ се в *** с цел проверка на постъпилата информация за съпричастност на И. И. към извършване на престъпления по чл.354а, ал. 1 НК. Около 21:30 ч. свидетелите М. Г., П. П. и М. С. се разположили в района на вход „*“ на посочения блок № ***, на ул. „***“ в *** в близост до паркираните там леки автомобили. Районът бил добре осветен от наличното улично осветление, както и от осветлението от отделните апартаменти в блока. Около 22.00 ч. свидетелите М. Г., П. П. и М. С. забелязали подсъдимия И. И., който излязъл от входа на блока. И тримата свидетели възприели обстоятелството, че И. И. държал в ръката си някакъв обект, след което той пресякъл улицата и се насочил към предната част на намиращия се срещу входа на блока павилион. При достигането на павилиона, свидетелите М. Г., П. П. и М. С. възприели как подсъдимият И. се навежда и оставя в саксия, която се намирала на тротоара пред павилиона, обекта, който държал в ръката си. След това И. И. се насочил обратно към вход „*“ на жилищния блок и застанал отпред на тротоара.

Възприетите от полицейските служители действия на подсъдимия И. изцяло кореспондирали с наличната оперативна информация относно това как И. И. осъществява разпространението на наркотични вещества. Поради това полицейските служители в кръга на служебните си правомощия и в качеството си на „орган на власт“ предприели необходимите действия по извършване на проверка на лицето И. И.. Тримата полицейски служители с негласни жестове разпределили задълженията помежду си, като свидетелят М. С. следвало да наблюдава саксията с оставения от И. И. обект в нея, а свидетелите М. Г. и П. П. - да пристъпят към неговото задържане за проверка. Свидетелите М. Г. и П. П. се насочили към И. И., като на известно разстояние преди последния свидетелят М. Г. издал ясно и отчетливо устно разпореждане „Стой, криминална полиция!“ и вдигнал високо в ръката си служебната си карта. След като възприел полицейското разпореждане и полицейските служители, подсъдимият И. И. предприел опит да възпрепятства задържането си, като нанесъл удар с крак в областта на гърдите на свидетеля М. Г., който бил в непосредствена близост до него, след което побягнал. В резултат на нанесения удар свидетелят М. Г. паднал на земята по гръб. Свидателят П. П. отправил отново устно разпореждане до подсъдимия И. „Стой, полиция“, догонил го и го задържал. При извършена проверка на съдържанието на оставения от подсъдимия И. И. обект в саксията било установено наличие на бял хартиен лист с поставен вътре в него полиетиленов плик с кафява листна маса. На място била извикана дежурна оперативна група при ***РУП - гр. Перник, като бил извършен оглед на местопроизшествие и било образувано самостоятелно досъдебно производство за изясняване на вида на иззетата кафява листна маса.

В хода на производството е изготвена и приета съдебно-медицинска експертиза.

Вещото лице е изследвало получените травматични увреждания от М. Г., като е установило, че последният в резултат на нанесения му удар на 18.09.2019 г. е получил следните увреждания: контузия в областта на гръдния кош - две охлузни линейни наранявания и подкожно кръвонасядане в областта на гръдния кош отпред вдясно. Експертът е заключил, че така описаните увреждания са причинили страдание на пострадалото лице. Относно механизма на настъпване на травматичните увреждания, експертът е приел, че същите са получени в резултат от действието на твърд и тъп предмет по механизмите на удар и косо действие на такъв предмет. В заключение е посочил, че установените увреждания е възможно да са настъпили по начин и време, както посочените от пострадалото лице М. Г..

Първоинстанционният съд е установил правилно фактическата обстановка, след като е направил анализ на доказателствата, събрани в хода на производството и надлежно приобщени по реда на НПК. Настоящият състав намира извършения от първоинстанционния съд анализ на гласните доказателства за обстоен, като същият обективира ясно върху какви доказателства и при каква тяхна оценка съдът е изградил вътрешното си убеждение.

Районният съд е посочил обстоятелствата, за които отделните свидетели дават сведения, като е анализирал установеното от него противоречие между обособилите се според него две групи свидетели.

Все пак, настоящият състав намира, че следва да се направи допълнителен анализ на обстоятелствата по делото, с оглед развитите във въззивната жалба доводи.

Съдът намира, че свидетелите по делото следва да бъдат разделени на три групи. В първата група следва да се обособят тримата полицейски служители - М. Г., П. П. и М. С., които са били очевидци на инцидента. Във втората група следва да се отделят свидетелите И.Б. и Е.Е., които се твърди, че са станали очевидци на инцидента, тъй като техните показания се намират в пряко противоречие с показанията на свидетелите от първата група. Като трета група следва да се обособят показанията на свидетелите С.П. В., П.А.С., К.Р.Л. и Б.Й.М., които не са били очевидци на събитията, но първите трима са възприели определени обстоятелства, които се намират във връзка с основните факти, предмет на доказване по делото, тъй като са пристигнали на местопроизшествието скоро след инцидента, а последният свидетел е възприел лично изявленията на свидетеля М. Г. също скоро след случая.

От показанията на свидетеля М.С.С. се установява, че същият в качеството си на полицейски служител в сектор „Криминална полиция“ при ***РУ на МВР - Перник е получил информация за лице, което разпространява наркотични вещества на територията на *** и затова заедно с колегите му М. Г. и П.П. отишли на съответната дата през месец септември вечерта между 21-22.00 часа на ***. Към 22.00 часа от блока излязъл подсъдимият, като пресякъл улицата и отишъл до едно павилионче, където

имало саксия и оставил хартиено пликче и се отдръпнал към колите. В този момент свидетелят М. Г. му подал сигнал като извикал „Стой! Полиция! и се легитимирал със служебната си полицейска карта. Подсъдимият изритал свидетеля М.Г. в гърдите и той паднал на земята. През това време свидетелят П. задържал подсъдимия, а свидетелят М. С. останал до саксията. Според свидетеля М. С. мястото е било осветено с улични лампи и е имало добра видимост както към подсъдимия, така и към самата улица.

От показанията на свидетеля П.М.П. се установява, че същият в качеството си на полицейски служител /***/ в сектор „Криминална полиция“ при ***РУ на МВР - Перник е получил информация за лице, което разпространява наркотични вещества на територията на *** и затова заедно с колегите му М. Г. и М.С. отишли на съответната дата през месец септември вечерта към 21.00 часа пред входа на блока, където живее подсъдимият, за когото в постъпилата оперативна информация се сочело, че държи и разпространява наркотични вещества, като начинът му на действие според постъпилата информация бил такъв, че същият излизал пред входа на блока, оставял нещо някъде, след което идвал някой, давал му парите, вземал си оставеното нещо и си тръгвал. Свидателят заявява, че вечерта около 21 часа той заедно с колегите си /М.Г. и М.С./ застанали в близост до входа на блока и започнали на осъществяват оперативно наблюдение, като около 22 часа видели лице, което излязло от блока и разпознали това лице като подсъдимия по делото. След като излязъл от блока, подсъдимият се насочил към една саксия, която се намирала срещу входа на блока и след като оставил нещо в нея, се върнал. Тогава полицейските служители решили да задържат подсъдимия и свидетелят М. Г. си извадил служебната карта и казал „Стой, не мърдай, криминална полиция!“. Свидателят твърди, че мястото е било осветено и подсъдимият е могъл много добре да възприеме както действията, така и думите на свидетеля М.Г.. Според показанията му, след като възприел думите на свидетеля М. Г., подсъдимият се обърнал към него и го изритал в гърдите, след което побягнал в другата посока, а М. Г. паднал на земята. Свидателят П.П. настигнал подсъдимия и го задържал.

От показанията на свидетеля М.Г. се установява, че на 18.09.2019 г. същият в качеството си на полицейски служител /***/ в сектор „Криминална полиция“ при ***РУ на МВР - Перник е получил оперативна информация за лице на име И. И., което разпространява наркотични вещества на територията на *** и затова заедно с колегите му П.П. и М.С. отишли на съответната дата през месец септември вечерта при входа на блока, където живее подсъдимият и около 21.30 часа се разположили между автомобилите отстрани на входа и към 22.00 часа забелязали подсъдимия И. да излиза от входа на блока, носейки нещо в ръка. В оперативната информация се сочело, че лицето притежава и разпространява наркотични вещества и осъществява продажбите като евентуалните купувачи му се обаждат по телефона по-рано, уговарят се като срещата се осъществява около блока, при което подсъдимият излиза от блока, изчаква малко, оставя наркотичното вещество някъде, идва лицето, взема си го, дава му

парите, посочва се мястото, където е веществото и купувачът си тръгва. Свидетелят възприел, че подсъдимият преминал през кръстовището на улицата пред блока, отишъл на отсрещната страна и оставил плика, който носи до една циментова саксия, която се намирала до павилион, който в момента не работел. Свидетелят М.Г. се разбрал с другите свидетели с мимики и жестове М. С. да остане да наблюдава саксията, а М.Г. и П.П. да пристъпят към задържане на подсъдимия. М. Г. твърди, че е тръгнал пръв към лицето и ясно и високо му е отправил реплика „Стой, полиция, не мърдай!“ и се легитимирал, като извадил служебната карта, която се намирала в ръката му, при което подсъдимият му нанесъл удар с крак в гърдите и свидетелят паднал назад. След това се изправил и видял, че свидетелят П.П. задържа подсъдимия, който бил на земята и в този момент П.П. поставил белезници на подсъдимия. Свидетелят М. Г. е категоричен, че както преди задържането на подсъдимия, така и след това на мястото не е имало други хора, както и че мястото е било добре осветено от уличните лампи и от осветлението от апартаментите.

Основният спорен момент по делото е дали свидетелят М. Г. е изрекъл думите „Стой, полиция, не мърдай!“ и се е легитимирал със служебната си карта преди да се приближи до подсъдимия, респ. дали подсъдимият е възприел тези думи и служебната карта на свидетеля М.Г. преди да нанесе удара с крак в гърдите му. Т.е. дали подсъдимият е разбрал, че човекът, който се приближава към него, е полицейски служител. От показанията на свидетелите М. Г., П. П. и М. С. се установява по категоричен начин, че подсъдимият е възприел и думите на свидетеля М. Г. и полицейската му карта, както и че се е обърнал надясно към свидетеля и съвсем умишлено е нанесъл удар с крак в гърдите на М.Г., с което му е причинил лека телесна повреда. Именно затова и в случая не може да се обсъжда евентуално приложение на разпоредбата на чл. 12 от НК за неизбежна отбрана.

Частични противоречия са налице в показанията на свидетелите П. П. и М. С. единствено по отношение на начина на задържането на подсъдимия от свидетеля П. П.. Свидетелят М. Г. заявява, че не е видял точно как свидетелят П. П. е задържал подсъдимия, тъй като това е станало непосредствено след падането на свидетеля на земята вследствие от нанесения му удар с крак от И. И., а е възприел подсъдимия да лежи на земята по корем и свидетеля П. П. да му поставя белезници.

Според показанията на свидетеля П. П. подсъдимият, след като е изритал с крак в гърдите свидетеля М. Г., е тръгнал да бяга, свидетелят П. П. го е настигнал, дръпнал го за ръката и го повалил на земята, като подсъдимият не е оказал съпротива при тези негови действия. Свидетелят М. С. в показанията си първоначално е заявил, че не си спомня дали подсъдимият въобще се е озовал на земята, но след това си е спомнил, че след действията на свидетеля П.П. по настигането на подсъдимия, последният доброволно е легнал на земята, при което свидетелят му е поставил белезници.

От показанията на свидетеля И.Б. се установява, че точно по времето, когато се е провела полицейската акция по проследяването на подсъдимия и по задържането му, той е бил на 15 метра от входа на блока на подсъдимия и си говорел със свидетеля Е.Е.. Заявява, че са възприели подсъдимия, който е техен приятел, да излиза от входа на блока в който живее и да говори по телефона. Твърди, че подсъдимият е отишъл на отсрещния тротоар срещу блока, в който живее, като говорил по телефона, че покрай него е минал човек, с когото са се поздравили и човекът си продължил надолу. След това заявява, че отстрани на блока минали двама човека, които отишли към подсъдимия и между колите станала някаква разправия. Свидетелят твърди, че той и Е. Е. имали намерение да отидат и да помогнат на своя приятел, но междувременно се появил трети човек, който извикал „Стой, полиция!“ и тогава двамата преценили, че не е уместно да се намесват и си тръгнали.

В показанията си свидетелят Е.Е. твърди, че на 18.09.2019 г. между 21.00 и 22.00 часа седели до едно кафе заедно със свидетеля И.Б. и възприели подсъдимия да излиза от входа на блока си, говорейки по телефона, че се разминал с друг човек, с който се поздравили, че междувременно излезли зад блока и се засилили към подсъдимия и станала някаква „патаклама“. Е. Е. твърди, че двамата, които се засилили към подсъдимия се развикали, нападнали го и свидетелят възприел, че И. И. бил на земята, а те го били налегнали. Впоследствие свидетелят е заявил, че всъщност не е чул никой от двамата да извиква нещо, нито е видял кой кого е ударил. Заявява, че когато се е появил третият човек и извикал „Стой, криминална полиция!“ той и свидетеля И.Б. се върнали.

Прави впечатление, че показанията и на двамата свидетели /И.Б. и Е.Е./ са с определена насоченост – и двамата са възприели много ясно как подсъдимият излиза от входа на блока, в който живее, забелязали са подробности като това, че говори по телефона, че се среща и поздравява с друг човек /не е ясно и как подсъдимият се е поздравил с другия човек, като едновременно с това е говорил по телефона/, точно откъде е минал и къде е застанал, но по отношение на съприкосновението с полицейските служители /и по-специално със свидетеля М. Г./ не са възприели нищо, а са използвали изрази с по-абстрактно значение като „разправия“, „патаклама“ и „суматоха“, избягвайки по този начин всякаква конкретика. Липсва конкретика в показанията им и по отношение на това кой от участниците в инцидента как е бил облечен, въпреки, че твърдят, че мястото е било доста добре осветено и се е виждало ясно какво се случва. Не са възприели и някой да удря някого, което също е алогично, на фона на толкова ясните им възприятия относно първоначалното поведение на подсъдимия.

На следващо място, настоящият състав намира за лишено от житейска логика твърдяното поведение на двамата свидетели И. Б. и Е. Е., които твърдят, че след като

са възприели, че двама непознати нападат техни близък, не са предприели никакви действия най-малкото за да се убедят, че лицата, които са нападнали техния приятел, наистина са полицаи. Напротив, нормалното поведение в случая, ако наистина са присъствали на мястото на инцидента, е било да се приближат до мястото на инцидента и да разберат дали техният приятел няма нужда от помощ, още повече, че подсъдимият твърди в обясненията си пред първоинстанционния съд, че е повикал за помощ приятелите си, но те не се били отзовали на молбата му /каквото пък обстоятелство липсва в техните показания/. На следващо място, не става ясно защо, след като подсъдимият е възприел присъствието на свидетелите И.Б. и Е.Е. на мястото на събитието, не е посочил това обстоятелство още на досъдебното производство, а е поискал тези свидетели, които се твърди, че са очевидци, да бъдат допуснати до разпит едва на фазата на съдебното следствие. Ето защо, съдът намира, че показанията на свидетелите И.Б. и Е.Е. не може да бъдат кредитирани, поради което не им дава вяра.

От показанията на свидетеля С. В., на длъжност *** в сектор „Криминална полиция“ на ***РУ на МВР-Перник се установява, че същият е получил информация относно обстоятелството, че подсъдимият И. И. между 21.00 и 22.00 часа излиза от жилището си и продава наркотици /следва да се посочи, че подсъдимият е бил осъждан за престъпление по чл.354а, ал.1, пр.3 и 6 от НК, макар и да е реабилитиран по-късно за него/, като това става или като дава наркотичното вещество на човека или го оставя някъде в близост и когато човекът дойде, взема парите, казва му къде е веществото и се прибира. Свидетелят потвърждава казаното от М. Г., П.П. и М. С. относно протичането на полицейската информация, като заявява, че свидетелят П.П. го е информирал по вайбър, че подсъдимият е излязъл, пресякъл е улицата и е оставил нещо бяло в саксия. Свидетелят заявява, че много бързо е отишъл на местопроизшествието, като е установил, че М.Г. и П.П. са се намирали до подсъдимия, който е бил с белезници, а М. С. е бил до саксията, където са открили и наркотично вещество, което представлявало тютюн, ръсен с някаква синтетика, което било дадено за допълнително изследване в София, но още нямали резултат от изследването. Показанията на С. В. потвърждават обстоятелствата, изложени в показанията на свидетелите М. Г., П.П. и М. С. относно хронологията на развитие на ситуацията, както и относителното поведение на подсъдимия И. И., поради което съдът им дава вяра.

От показанията на свидетеля П. С. се установява, че същият работи като ***-***РУ на МВР-Перник, като е участвал в огледа на местопроизшествие на 18.09.2019 г., при което е чул, че колугата му М. Г. е пострадал, тъй като на мястото си вдигнал тениската и свидетелят видял зачервяване в областта на гръдния кош.

От показанията на свидетеля К.Л. се установява, че работи като *** в група „Опазване на обществен ред“ при ***РУ на МВР-Перник, като при пристигането му на мястото на произшествието пред бл. ** на ул. “****“ в *** е възприел, че М. Г. е

споделил, че е бил ритнат в областта на гърдите и като си повдигнал фланелката, свидетелят видял червенина в областта на гърдите му.

От показанията на свидетеля Б.Й.М., на длъжност *** – ОД на МВР-Перник, се установява, че свидетелят М. Г. е отишъл при него по време на работа през нощта и е споделил с него, че по време на задържане на лице на ул.“****“ пред бл.*** в *** лицето е оказало съпротива и го е изритало в гърдите. Свидателят заявява, че изпратили М. Г. на лекар и образували досъдебно производство по случая.

Обясненията на подсъдимия са твърде лаконични. И. И. заявява, че въпросната вечер не е излизал от вкъщи, а се е прибирал от работа и вкъщи го чакали майка му и жена му, както и че не е пресичал от другата страна на улицата. Твърди, че в момента, в който се е прибирал към вкъщи, видял, че от ъгъла на блока излизат и се приближават към него две или три лица, като той подминал отстрани и застанал до колата, като помислил, че те ще го подминат, но те рязко свили към него и никой не се представил, че е полицаи. Заявява, че е извикал за помощ приятелите си, но те не се отзовали.

Следва да се посочи, че обясненията на подсъдимия се намират в пълно противоречие с показанията на свидетелите – очевидци М. Г., П. П. и М. С., обсъдени по-горе. Налице са противоречия и между обясненията на подсъдимия и показанията на свидетелите И.Б. и Е.Е.. Например, нито И.Б., нито Е.Е. потвърждава казаното от подсъдимия, че той ги е викал за помощ, но те не се отзовали на молбата му, въпреки, че заявяват, че са видели че двама души били върху него, а той бил на земята. Подсъдимият също така не посочва да е срещал, нито да се е разминавал, нито да се е поздравял с друго лице преди инцидента, както твърдят свидетелите И. Б. и Е. Е.. Освен това, подсъдимият твърди, че се е обърнал към вкъщи, тъй като там го чакали майка му и жена му, а същевременно пък заявява ,че искал да отиде и към своите приятели, като не става ясно от обясненията му какво точно и искал да направи преди инцидента. Налице е явно противоречие и между заявеното от свидетеля И.Б., че подсъдимият е пресякъл улицата и е застанал на отсрещния тротоар и категорично заявеното в обясненията на подсъдимия, че не е пресичал от другата страна на улицата. Ето защо, съдът възприема обясненията на подсъдимия като негова защитна позиция, поради което не ги кредитира с доверие.

Поради изложените съображения, съдът кредитира показанията на свидетелите М. Г., П. П. и М. С. изцяло, въпреки констатираните дребни неточности и разминавания между показанията на П.П. и М. С. и то единствено по отношение на начина на задържането на подсъдимия, което съдът отдава на изминалото сравнително дълго време /повече от една година/ от датата на инцидента до разпита на свидетелите в съдебното заседание. Показанията и на тримата кореспондират помежду си относно главните факти, подлежащи на доказване, вътрешно непротиворечиви са, като

описаните действия са последователни, логични и кореспондират с утвърдения план за извършване на специализираната полицейска операция. С оглед на изложеното, настоящият състав приема за правилно установеното от първоинстанционния съд обстоятелство, че устното разпореждане, отправено от полицейския служител до подсъдимия И. И. е отправено своевременно и преди предприемане на задържане на лицето, както и че същото обективно е могло и е било възприето от подсъдимия, както и действието на свидетеля М.Г. по извъждане и показване на служебната му карта на подсъдимия. Изложеното води до извода, че съдът е направил анализ на доказателствената съвкупност по делото, като е извел правилни изводи, с което е изпълнил задължението си да разкрие обективната истина. В тази връзка се явяват неоснователни развитите от защитата възражения във въззивната жалба за безкритично утвърждаване на обвинителната теза от решаващия съд. Съдът кредитира и показанията на третата група свидетели – С.П. В., П.А.С., К.Р.Л. и Б.Й.М., чиито показания, макар и да се отнасят до един по-късен последващ инцидента момент, имат връзка с него и внасят допълнително яснота относно основните правнорелевантни факти.

Относно обвинението по чл.270, ал.1 от НК, първият съд правилно е приел, че подсъдимият е осъществил състава на престъплението както от обективна, така и от субективна страна. Безспорно е установено по делото, че свидетелите М. Г., П.П. и М.С. към инкриминираната дата са били представители на орган на властта по смисъла на чл.93, т.2 от НК. М. Б. Г. - *** в група „Противодействие на престъпленията против личността“ на сектор „Криминална полиция“ към ***Районно управление - гр.Перник, П.М.П. - *** в група „Противодействие на престъпленията против личността“ на сектор „Криминална полиция“ към ***Районно управление - гр.Перник и М.С.С. - *** в група „Противодействие на престъпленията против собствеността“ към сектор „Криминална полиция“ към ***Районно управление. Безспорно е установено още, че последните са се намирали на местопроизшествието именно във връзка със служебните си задължения, доколкото същите са били определени да участват в специализирана полицейска операция, организирана по повод противодействието на разпространението на наркотични вещества на територията на ***РУП - гр. Перник съгласно изготвен и утвърден от началника на ***РУП - гр.Перник план рег. № *** на 18.09.2019 г. Тези обстоятелства са правилно установени от съда, като не се оспорват и от защитника на подсъдимия. Спорен е въпросът дали подсъдимият И. И. е предприел действията по възпрепятстване на М. Г., П. П. и Ч. С., съзнавайки, че същите са полицейски служители и действат спрямо него именно в това си качество. Настоящият състав намира, че подсъдимият И. И. е имал обективна възможност да възприеме, в т.ч. да чуе отправеното му разпореждане от страна на полицейския служител М. Г. и да види извадената от последния служебна полицейска карта. В показанията си свидетелят П. П. допълва, че Г. първи е разпоредил на подсъдимия „Спри, криминална полиция“,

като след последвалото му падане в резултат на удара от подсъдимия, П. П. е повторил разпореждането, след което е догонил И. И. и го е задържал. С оглед изясненото от съда по-горе противоречие относно обстоятелство в кой момент е отправено разпореждането от страна на полицейските служители до подсъдимия, настоящият състав приема за безспорно доказано, че същото е своевременно и надлежно отправено. В допълнение, с оглед разписаните задължения и правомощия на полицейските служители, така описаните действия, предприети на инкриминираната дата съвпадат с разписаните им задължения по закон, поради което съдът още веднъж потвърждава достигнатия извод за надлежно дадено разпореждане от страна на полицейските служители на подсъдимия И. И..

Настоящият състав възприема извода на първоинстанционния съд, че подсъдимият е действал с пряк умисъл, доколкото е осъзнавал обществената опасност на деянието, предвиждал е настъпването на общественоопасните последици от действията му и безспорно е целял настъпването им. Както бе изложено по-горе, същият е възприел, че разпореждането му е отправено от полицейски служител, а предприетото активно поведение от подсъдимия И. – нанасяне на удар с крак в предната част на тялото на полицейския служител безспорно е целяло възпрепятстване на предприетите от него активни действия да задържи подсъдимия.

Водим от изложеното, настоящият състав намира за правилен решаващия извод на съда, че подсъдимият И. е осъществил състава на престъплението по чл.270, ал.2 във вр. с ал.1 от НК. Съдът правилно е приел, че е налице хипотезата на ал.2 НК, доколкото безспорно е установено по делото, че извършваната на инкриминираната дата операция е била по повод противодействие на разпространението на наркотични вещества.

Относно обвинението по чл. 131, ал.2, пр.4, т.4, вр. чл.130 ал.2 от НК, настоящата инстанция отново напълно споделя извода на първоинстанционния съд за виновността на подсъдимия. Действително, от обективна страна, вследствие извършеното действие по отблъскване на свидетеля М. Г. от подсъдимия И., на първия е била причинена лека телесна повреда. Това се установява на първо място от заключението на съдебно-медицинската експертиза, като се допълва от представената медицинска документация. Относно механизма на настъпване на уврежданията, правилно първоинстанционният съд е приел, че това е именно начинът, описан от пострадалото лице М. Г. чрез нанасяне на удари с крак в областта на гръдния кош. В подкрепа на това, първоинстанционният съд правилно е кредитирал свидетелските показания на двама от свидетелите, а именно П. П. и М. С.. Макар същите да са колеги на пострадалия, от съдържанието на изложеното от тях и съпоставката му с останалите гласни и писмени доказателства, не може да се направи извод за предубеденост. По делото липсват и каквито и да било данни същите да са заинтересовани от изхода на

производството, поради което липсва и основание за кредитирането на показанията им в по-ниска степен. Както съдът е отчел, впечатленията им са резултат от лични и преки наблюдения на събитията. И двамата са депозирали показанията си непосредствено след случая в хода на досъдебното производство, поради което липсва негативния ефект на времевия фактор върху възприетата информация.

Относно субективния елемент на престъплението, настоящият състав също приема, че подсъдимият е действал с пряк умисъл, доколкото е осъзнавал обществената опасност на деянието, предвиждал е настъпването на обществено опасните последици от действията си и безспорно е целял настъпването им. Индикация за последното е обстоятелството, че подсъдимият е целял да възпрепятства задържането си от полицейските служители, в частност от М. Г., поради което е съзнавал, че чрез действията си ще неутрализира приближаващия се към него полицейски служител, то безспорно подсъдимият е осъзнавал, че е възможно да настъпят и травматични увреждания на лицето, но е бил съгласен с това.

Водим от изложеното, настоящият състав намира за правилен решаващия извод на съда, че подсъдимият И. И. е осъществил състава на престъплението по чл. 131, ал.2, пр.4, т.4, вр. чл.130 ал.2 от НК.

При определяне на наказанието, районният съд е отчел всички обстоятелства, имащи значение за постигане целите на индивидуалната и генералната превенция, при което е приел превес на смекчаващите отговорността обстоятелства спрямо отегчаващите такива. При тези данни, първостепенният съд е наложил на подсъдимия едно общо най-тежко наказание лишаване от свобода за срок от една година, като на основание чл.66 от НК е отложил изтърпяването му за срок от три години. Това наказание според въззивната инстанция не се явява несправедливо, като чрез него ще се постигнат целите, предвидени в нормата на чл. 36 от НК. Районният съд е приел, че не се налага да бъде увеличавано общото наказание с приложение на разпоредбата на чл.24 от НК, но следва да се отбележи, че чл.24 от НК може да бъде приложен само когато наложените наказания са от един и същи вид, което изискване в случая не е налице, тъй като едното наказание е лишаване от свобода, а другото е пробация, поради което в случая изначално не са налице условия за прилагане на разпоредбата на чл.24 от НК.

Относно присъдата в гражданскоправната ѝ част, настоящата инстанция не намира основание за отмяна или изменение на същата. По делото са събрани писмени и гласни доказателства в достатъчен обем за формиране на правилен и законосъобразен извод от страна на първоинстанционният съд за основателност на предявения граждански иск. Съдът намира за справедливо определен размера на дължимото се обезщетение за причинените болки и страдания на пострадалия М. Г. от причинената му лека телесна повреда в резултат на деянието по чл. чл. 131, ал.2, пр.4, т.4, вр. чл.130

ал.2 от НК.

Изложените съображения, включително и изложените допълнителни мотиви в резултат на направения от въззивния съд самостоятелен анализ на доказателствената съвкупност, налагат извода, че обжалваната присъда е обоснована, законосъобразна, постановена при спазване на процесуалните правила и наложеното наказание е справедливо, поради което липсват основания за нейното изменение или отменяне и същата следва да бъде потвърдена.

В производството пред Окръжен съд - Перник М. Г., в качеството си на частен обвинител и гарждански ищец, е бил представляван от адвокат Г. Б., като са представени договор за правна защита и съдействие и пълномощно. Видно от съдържанието им страните са договорили, а М. Г. е заплатил адвокатски хонорар в размер на 700,00 лева. Страната претендира заплащане на сторените от нея разноси, като с оглед крайния акт на настоящата инстанция, то такива ѝ се дължат на основание чл.189, ал.3 НПК.

Водим от всичко изложено и на основание чл.338, във вр. с чл. 334, т. 6 от НПК, съдът

РЕШИ:

Потвърждава присъда № 260007 от 27.04.2022 г., постановена по НОХД № 628/2020 г. по описа на Районен съд – Перник.

Осъжда подсъдимия И. М. И. от ***, с ЕГН:***** да заплати на М. Б. Г. от ***, с ЕГН:***** сумата от 700,00 /седемстотин/ лева, представляваща направени разноси за адвокатско възнаграждение във въззивното производство.

Решението не подлежи на касационно обжалване и касационен протест по аргумент от чл. 346 от НПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____